

“Store Spaniel-trænere” - Ian Openshaw

Tekst: Ole Geert Dam

Billede: Rytex gundogs + diverse

Fra dette nummer starter vi en ny artikelserie, hvor vi vil portrættere succesrige engelske Spanieltrænere, og vi ligger ud med den mest succesrige af alle, nemlig Ian Openshaw, som er den mest vindende hundetræner nogensinde - og det uanset hvilket jagthundracer man måtte sammenligne med.

Til dato har Ian trænet og ført ialt 103 enten Labradors, Springer Spaniels og Cocker Spaniels til Field Trial Championat.

Han har ligeledes vundet Engelsk Springer Spaniel Championship 6 gange. Engelsk Cocker Championship 5 gange og Irsk Spaniel Championship 2 gange.

Ingen andre kommer bare i nærheden af disse tal og jeg vil garantere for, at der aldrig igen kommer nogen andre som opnår disse helt enestående resultater. Ian Openshaw er, om nogen, fuldt berettiget til, at man kan kalde ham en levende legende.

Første gang jeg mødte Ian Openshaw var helt tilbage i 1987, hvor jeg for første gang overværede The IGL Retriever Championship, som det år blev afholdt på den engelske dronnings jagtslot "Sandringham". Ian havde det år kvalificeret 2 Labradorhanner til deltagelse. Allerede på daværende tidspunkt var Ian kontroversiel. Nogen kaldte ham revolutionær, andre provokerende og selv om Ian på daværende tidspunkt kun var 27 år gammel var der allerede dengang stor debat omkring hans person. På daværende tidspunkt havde Ian absolut ingen respekt for det etablerede system og han var på mange områder nærmest ustyrlig, de eneste han havde respekt for var faktisk de meget kendte Labrador-opdrættere John og Sandra Halstead (Kennel Drakeshead), som ligesom tog ham under deres beskyttende vinger. Dengang var the Retriever Championship en

2-dages begivenhed, og samtlige deltagere på championnippet var inviteret til middag hos den engelske dronning om aftenen efter første dagen var slut. I det traditionsrige England, var dette en kæmpebegivenhed for alle deltagerne, og hver især havde taget deres fineste tøj med hjemmefra for at holde etiketten til middagen på slottet. Kun èn brød etiketten, for Ian havde kun det jagttøj han gik rundt i på selve prøven, hvilket var en gammel og slidt oilskins jakke samt nogle møgbeskidte bukser og gummistøvler - ja han havde end ikke et slips at tage på. Sandra Halstead havde dog forudset situationen, og derfor havde hun taget et ekstra, af hendes mands (John Halstead), jakkesæt med hjemmefra, og Ian blev beordret i jakkesættet inden turen til dronningen. Ian's store respekt for Sandra gjorde, at han parrede ordre og det betød, at middagen forløb

til alles tilfredshed uden skandaler eller brud på etiketten. Mange mente dengang, at Ians manglende medbragte jakkesæt udelukkende var for at provokere, men sandheden var, at Ian simpelthen ikke ejede et jakkesæt og grunden hertil var den simple, at han ikke havde råd til at købe et sådan.

Som tillæg til den sandfærdige historie er det interessant, at Ian, her næsten 30 år senere, stadig har kæmpe respekt for John og Sandra Halstead, og Ian fortæller altid, at den bedste og dygtigste hundetræner han nogensinde har mødt, netop er John Halstead, som Ian har lært rigtig meget af.

Kontroversiel

Netop det at være kontroversiel har altid fulgt Ian og han har altid "delt vandene" uanset hvor han kom frem, og typisk er, at kun meget få er neutrale omkring Ian, man

er enten for eller imod. Allerede dengang var der mange myter omkring ham, men en ting var næsten alle enige om, han var et af de største træner talenter jagthundeverdenen endnu havde set, uanset hvordan ens holdning til ham ellers var.

Ian har altid været kendt for at sige sin mening uanset konsekvenserne - og ordet "diplomatisk" findes simpelthen ikke i Ians ordforråd. Ian er dog med årene blevet væsentligt mere "rund" og han er også blevet meget bedre til at udtrykke sig på en mindre kontroversiel måde, dette på trods af, at han stadig siger din mening.

Men det er stadig vigtigt at gøre sig klart, at spørger man Ian til råds, så skal man være forberedt på at få hans ærlige svar - og spørger man ham f.eks. om hans mening om ens egen hund eller en anden kendt hund kommer svaret prompte uden omsvøb.

Der har gennem tiden været rigtig mange eksempler på Ians ærlige svar og samtidig manglende diplomati og et par enkelte skal vi gentage her.

Ian har altid rejst meget til USA og en af de første gange han var inviteret til at dømme en Amerikanske Spaniel vinderklasse, spurgte arrangørerne ham, da prøven var slut, om hans egne hunde kunne slå de bedste amerikanske. Ians korte svar var: "It would be like taking candy from a baby" (det ville være som at tage slik fra en baby).

En anden historie kommer fra den, i dag, meget kendte Waliske opdrætter og træner Gareth Davies (opdrætteren af dobbelt Championshipvinder Heolybwllch Fatty og ejer og fører af FTCh Mallowdale Zander). Gareth havde, før han begyndte på markprøver, et par Cockere han havde trænet, og som han faktisk var meget stolt af. Han ringede til Ian, og spurgte om han måtte komme til Ian og vise sine hunde frem, for han mente de havde meget høj standard. Gæstfri, som Ian altid er, bød han Gareth velkommen, og da Gareth havde vist sine 2 hunde for Ian, vendte han sig stolt om og spurgte Ian hvad han mente. Ians svar faldt prompte: Begge hunde var værdiløse, og hvis han ville noget indenfor Cocker-verdenen, skulle han straks tage hjem og sælge dem begge. Gareth fortæller selv, at han var chokeret over Ians svar, og han blev selvfølgelig ked af det. Men modsat viste Ian også kort bagefter en anden og meget positiv side ved ham, idet han tog et par af sine egne hunde frem, og viste hvordan tophunde skulle arbejde. Gareth kunne straks se forskellen, og herefter tog han hjem og solgte sine 2 Cockere, hvorefter han købte en ny hvalp hos Ian - den senere berømte FTCh Mallowdale Zander.

Selv om Ian kan virke arrogant på mange og absolut ikke "sætter sit eget lys under en skæppe" så har han, bortset fra sin lidt kantede facon, mange positive egenskaber, og Ian er kendt for at være sine venners ven og han er utrolig hjælpsom med hensyn til at

Ian Openshaws vundne Championships

Engelsk Springer Spaniel (AV) Championship

1991: FTCh Rytex Racine (tæve)

1993: FTCh Poppet of Balscote (tæve)

1994: FTCh Kenine Tina (tæve)

1997: FTCh Rytex Rime (tæve)

2000: FTCh Rytex Roel (tæve)

2003: FTCh Whitehope Solitaire (tæve)

Engelsk Cocker Spaniel Championship

2000: FTCh Parkbreck Perfection (han)

2004: FTCh Chyknell Gold Star (han)

2006: FTCh Danderw Druid (han)

2014: FTCh Brook Furlong of Tiptopjack (tæve)

2015: FTCh Mallowdale X-Factor (han)

Irsk AV Spaniel Championship

1991: FTCh Rytex Racine (Springer Spaniel tæve)

2014: FTCh Mallowdale Midge (Cocker Spaniel tæve)

hjælpe andre frem med træning og køb af de rigtige hunde. Der er således mange af de andre kendte og succesrige hundeførere der kan takke Ian for deres succes. Her kan nævnes Jim Clarke (vinder Engelsk AV Championship 1995 og 2002), Bob Wilkinson (vinder Engelsk AV Championship 1996), Freddy Smith (vinder Engelsk AV Championship 1999) og Aubrey Ladymann (vinder Engelsk AV Championship 2009 og manden bag de berømte Rosebay Springere).

Som kontrast til sine mange positive egenskaber, som sine venners ven, så lægger Ian heller ikke fingrene imellem, når vi taler om

dem han er imod. Et godt eksempel her var, da han til Engelsk AV Championship i januar 2011, havde kvalificeret flere hunde, men alligevel ikke ønskede at stille op, fordi han mente, at de dommere man havde valgt, var uduelige. Han sagde direkte, at han mente det var formålsløst at stille op, når han på forhånd vidste, at han aldrig ville vinde, uanset hvor godt hans hunde gik. En meget kontroversiel udmelding, når man tænker på, at rigtig mange anser det som noget unikt alene at kunne kvalificere og deltage med hund på championshippet.

Det pudsige var faktisk, at Ian fik ret, for netop på dette Championship var der rig-

Ian Openshaw er rekordernes mand, men især på Engelsk Spaniel Championship 2000 satte han en helt vanvittig rekord. Det var dengang, at Springer og Cocker Championship blev afholdt på samme sted i forlængelse af hinanden. På Springer Championship blev Ian nr. 1, 2 og 4. På Cocker Championship blev han nr. 1 og 2. En fuldstændig vild præstation som aldrig overgås. Billedet viser Wendy og Ian med deres vinderhunde.

FTCh Rytex Racine - både Engelsk og Irsk AV Championshipvinder 1991

FTCh Poppet of Balscote og Ian - vinder Engelsk AV Championship 1993.

FTCh Rytex Roel vinder Engelsk AV Championship 2000.

tig meget ballade over dommerbedømmelserne, og nogle deltagere valgte at forlade championshipet fordi de følte sig uretfærdigt bedømt.

Starten

Ian er født den 7. april 1960 i Wigan Lancashire. Ians far, Jim Openshaw, var politimand og ivrig jæger, og han havde samtidig et mindre opdræt af Springer Spaniels, under kennelnavnet "Mallowdale".

Ian har således fået jagten og Spaniels ind med modermælken, og Ian blev slæbt med på jagt, nærmest fra den dag han kunne gå. Ian skød sine første 2 fasaner under en jagt med hans far i Skotland, da Ian kun var 7 år gammel. Allerede da Ian var 9 år gammel, blev han anset for at være en dygtig skytte, og det har faktisk fulgt ham hele livet, og Ian er den dag i dag anerkendt som en fremragende skytte, uanset jagtform.

Ians far, Jim Openshaw, havde en god ven, som hed John McQueen. John McQueen var ansat som herregårdsskytte og hundetræner for en rigmand, som hed Richard Fairfax Naylor. Richard Fairfax Naylor var meget ivrig jæger og han havde et mindre opdræt af Springer Spaniels under kennelnavnet "Rytex". John McQueen var således ansat til at passe og træne disse hunde, så de kunne være til rådighed for Richard Naylor, når han gik på jagt. Udover jagterne, førte John McQueen også Rytex Spaniels lidt på markprøver, og han havde succes, idet han trænede og førte den første Rytex champion, nemlig hanhunden FTCh Rytex Rex, som i øvrigt også blev en succesrig avlshan.

John McQueen blev således en slags mentor for lille Ian, og Ian lærte mange af de grundlæggende ting omkring hundetræning hos netop John. John McQueen havde bl.a. en Springertæve, som var opdrættet af Ians far, tævens navn var Mallowdale Jess. Det var planen, at Jess skulle føres på markprøver, men John McQueen havde store problemer med dirigerings træningen af Jess, og han opgav hende faktisk. Dette foranledigede til, at Jim Openshaw og John McQueen blev enige om, at forære Jess til den dengang kun 11 årige Ian.

Allerede på dette tidspunkt viste Ian sit konkurrencegen, som senere altid har fulgt ham, for en ting man aldrig skulle sige til Ian var, at det kan du ikke. Sammen med Jess fik Ian også Peter Moxon bog om træning af Retrievere og Spaniels, og denne bog blev fast inventar på lille Ians natbord. Ian havde en plan, han ville vise, at Jess godt kunne trænes til deltagelse på markprøver.

Således gik det til, at Ian Openshaw, kun 13 år gammel debuterede på en åben klasse markprøve med Mallowdale Jess. Parret blev i deres debut 2. vinder og en ny markprøvestjerne var født - ikke hunden Jess, men føreren Ian Openshaw.

Lille Ian store drøm var selvfølgelig, at føre Jess videre på markprøver, men han havde et stort problem, og det var, at næsten alle markprøver blev afholdt på hverdage, og det

FTCh Whitehope Solitaire Engelsk AV Championshipvinder 2003

FTCh Chyknell Goldstar Engelsk Cocker Championshipvinder 2004

FTCh Danderw Druid Engelsk Cocker Championshipvinder 2006

betød, at Ian, p.g.a. sin alder, var afhængig af, at hans far skulle køre ham rundt til markprøverne. Dette satte selvfølgelig nogle store begrænsninger, idet Ians far i hverdagen skulle passe sit job som politimand. Disse begrænsninger betød, at Ian opgav ævret, og valgte at sælge Jess, som færdigtrænet jagthund.

Der gik dog ikke lang tid før Ian fortrød sin beslutning og derfor fik han en ny Spaniel af sin far, hanhunden Mallowdale Smut.

Nu blev al Ians energi lagt på træningen af Smut og da han var klar til markprøver, opnåede Ian hurtigt en 1. vinder på en novice markprøve (åben klasse), hvilket kvalificerede dem til deltagelse i vinderklassen.

16 år gammel vandt Ian sin første vinderklasse med Smut, og dette gjorde selvfølgelig, at Ian også ville forsøge, at gøre Smut til hans første Field Trial Champion. Desværre skete der det, at Smut blev ramt af, den dengang nye hundesygdom, Parvo Virus og selv om Smut overlevede den frygtede sygdom, blev han dog aldrig normal igen, hvorfor Ian ikke kunne gøre ham færdig.

Kennel Rytex

Ians interesse var kun jagt og hunde, og da han selvfølgelig også skulle til at tjene lidt penge, fik han arbejde hos forskellige herregårdsskytter, hvor han hjalp til med fugleopdrættene, udsætningerne og jagterne samtidig med han trænede hunde og deltog lidt på markprøver. Da Ian var 19 år gammel, skulle tidligere nævnte John McQueen pensioneres, og det betød, at Ian fik tilbudt jobbet på Rytex af ejeren Richard Fairfax Naylor.

Den 4. januar 1980, startede Ian på sit nye job. Dagen før, den 3. januar, var Ian blevet gift med sin barndomskæreste, Wendy, men parret havde slet ikke tid til bryllupsrejse for Ians nye job kaldte.

Det viste sig hurtigt, at Ian og Wendy var det perfekte match for de begge havde det motto, at succes kun opnås gennem hårdt arbejde, og spørger man den dag i dag parret om hemmeligheden bag deres succes, lyder svaret: "Hard work".

Også som herregårdsskytte fik Ian hurtigt succes. Før Ian startede på Rytex, var der kun mindre dagjagter, hvor der blev skudt omkring 50 fugle om dagen, men Ian fik hurtigt gang i den og efter kort tid blev det til 200-300 fugles jagter på stedet.

Rent hundemæssigt, var det meget småt med Spaniels på Kennel Rytex, da Ian ankom, og der var faktisk kun en nævneværdig tæve, som hed Rytex Renne. Renne var barn efter Rytex kennelens stjernehan Rytex Rex. Kort efter sin ankomst valgte Ian, at parre Renne med den kendte hanhund FTCh Parkmable Loganberry, og fra dette kuld kom den tæve, som blev startskuddet på både Ian og Kennel Rytex kæmpe succes. Tæven Rytex Ria blev født den 14. juni 1980, og Ian kunne hurtigt se, at her havde han virkelig fået fat i en supertæve. Det var selvfølgelig Ians plan, at gøre Rytex opdrættet til et af de helt store og

med Rytex Ria som udgangspunkt søgte han nu efter en hanhund som passede til hende. Hanhunden fandt han hos en anden berømt hundetræner, Ian Bateson, hvor han købte hanhunden Raffle of Rytex i 1981, som hvalp. Raffle havde faktisk tidligere nævnte FTCh Rytex Rex som farfar, så planen var klar. Rytex opdrættet skulle bygges på linieavl på Rytex Rex.

Samtidig med den planlagte avl blev Rytex Ria en af 1980'ernes helt store markprøvestjerner, og hun blev hurtigt Ians første champion og i 1986, blev hun 2. vinder på engelsk AV Spaniel Championship, kun slået i run-off af den verdensberømte hanhund, FTCh Cortman Lane, ført af Keith Erlandson. I øvrigt førte Ian også Raffle of Rytex til championat.

Parringerne mellem Ria og Raffle blev, yderst succesrige og gav ialt 3 Field Trial Champions, nemlig Rytex Rocket of Bellever, Rytex Racer of Craigfellin samt Rytex Ruby.

Mens Rocket og Racer var ejet af andre, beholdte Ian selv tæven Rytex Ruby, som blev hans næste champion, og skulle det senere vise, også mor til Ians første Championshipvinder.

Inden da var der dog sket andre ting hos Ian, for få år efter Ian var startet på kennel Rytex, var der en, som var så uforsigtig, at udfordre Ian ved at påstå, at han "kun" kunne træne Springere og ikke Labradors. Ians konkurrencegen blev igen tændt, og sideløbende med Springerne, begyndte han også med Labradors, hvor hans første succes blev den i 1982 indkøbte hanhund Palgrave Quin, som Ian hurtigt gjorde til champion. Hans næste Labrador købte han i 1984, også udefra, nemlig hanhunden Swinbrook Twig. Ian gjorde også hurtigt Twig til champion og parret blev bl.a. 2. vinder på det tidligere omtalte Retriever Championship i 1987. I øvrigt det tætteste Ian nogensinde kom på, at vinder The Retriever Championship. Netop Swinbrook Twig skulle senere vise sig, at få helt afgørende betydning for Ians videre karriere, men det vender vi tilbage til. Ialt nåede Ian i perioden 1984 og ca. 12 år frem, at træne og føre ialt 11 Labradors til FTCh.

Selvstændig kennel

Mens Ian havde stor succes med både sine Springere og Labradors på markprøver, skete der imidlertid en katastrofe internt på kennel Rytex. Ejeren af kennel Rytex og Ians arbejdsgiver, Richard Fairfax Naylor døde meget uventet i 1987, og desværre interesserede hans arvinger sig hverken for jagt eller hunde. Dette kastede både Ian og Wendy ud i en meget svær situation, især økonomisk, men de besluttede i første omgang på lejebasis, at videreføre både jagtvæsen og kennel. Dette forklarer også den situation jeg indledningsvis omtalte, hvor Ian ikke havde råd til at købe et jakkesæt, han kunne tage på til dronningens middag.

Rent økonomi viste det sig dog hurtigt, at det med at leje jagt og hunde ikke var bæ-

*FTCh Brook Furlong of Tiptopjack
Engelsk Cocker Championshipvinder 2014*

*FTCh Mallowdale Midge
Irsk AV Championshipvinder 2014*

*FTCh Mallowdale X-Factor
Engelsk Cocker Championshipvinder 2015*

En ung Ian Openshaw med hans første avlsmatador, FTCh Rytex Rod.

FTCh Kenine Robb of Rytex (foto Paun Anderson).

Den, til dato, mest succesrige avlshan nogensinde, FTCh Clarburgh Art.

redygtig, og først i 1989, besluttede Ian og Wendy at forlade Rytex, for at starte helt forfra som selvstændige, hvor hundene skulle være hovedindtægten for deres fremtidige liv. Situationen blev ikke bedre af, at Ian og Wendy i mellemtiden også havde fået 2 små børn. Arvingerne til Rytex viste dog Ian og Wendy den gestus, at de fik lov til gratis at tage både hundene og kennelnavnet Rytex med sig.

Ian og Wendy stod faktisk, rent økonomisk på bar bund, men tidligere omtalte Labradorhan, Swinbrook Twig, blev faktisk deres redning. For efter Twigs 2. vinder på Retrieverchampionship i december 1987, blev han en meget populær avlshan, og det efterfølgende år, havde han hele 97 tæver til parring. Selvom parringsgebyret, på daværende tidspunkt, kun var på kr. 1.500,-, så gav det dog Ian og Wendy, den nødvendige startkapital til at finde et nyt sted.

De fandt et lille forfaldent landsted i Peplow i Shropshire, som er beliggende i Midtengland. Parringspengene fra Twig, rakte dog i første omgang kun til at købe stedet samt få indrettet hundekennel til de 30 hunde, parret havde med sig, og det betød, at Ian, Wendy og deres 2 børn, i første omgang måtte flytte ind i en campingvogn indtil de fik råd til, at istandsætte det tilhørende hus, så de også kunne flytte ind i det.

Success avler success

Ian har altid haft 2 super egenskaber, der har båret ham så langt. Først og fremmest hans vilje til at arbejde enormt hårdt og dernæst har Ian altid haft en fantastisk evne til at finde de rigtige hunde, og det var også dette som bragte parret videre.

De havde selvfølgelig deres Labradorhanner, som gav gode indtægter i parringspenge, men på Spanielssiden, havde Ian været forudseende, idet tidligere omtalte tæve Rytex Ria (Ian's første champion), selvfølgelig havde haft succeser gennem parringer med Raffle of Rytex, men tilbage i 1987, mens Ian endnu var på Rytex, havde han parret Ria med en totalt ukendt Irsk hanhund, som hed Inler's Cruff. Folk havde rystet på hovedet af Ians valg, for hvorfor skulle der spildes et kuld hvalpe på supertæven Ria, ved at parre hende med denne ukendte hanhund. Ian fremragende næse for at kunne finde de rigtige hunde viste sig igen at holde stik, og fra dette kuld havde Ian beholdt en hanhund, som hed Rytex Rod. Netop Rod havde han nemlig fremtidsplaner med.

I 1988 stod Ian (stadig på kennel Rytex), og skulle finde en egnet hanhund, til hans champion nr. 3, Rytex Ruby (datter efter Ria), og selv om Rytex Rod på daværende tidspunkt kun var knapt 1 år gammel, valgte han at parre Ruby med Rod. Igen rystede folk på hovedet, for ikke nok med, at han brugte en uprøvet ung hanhund, så lavede han faktisk også indavl, idet begge hunde havde Rytex Ria som mor. Igen fik Ians gode næse ret, for denne halvsøskende parring gav bl.a. tæven Rytex Racine, som blev Ians første championvinder, ja hun vandt endda både Irsk

og Engelsk AV Spaniel Championship indenfor samme år, 1991.

Netop det, at Racine vandt championship samtidig med, at Ian i mellemtiden også havde ført Rytex Rod til champion, gjorde, at Rod nu blev en meget efterspurgt avlshan, og i sidste ende, blev Rod far til hele 14 FTCh. Rod blev samtidig Ians første rigtige avlsmatador og en konstant indtægtskilde gennem mange år. Rod har stadig, den dag i dag, rekorden, som den Springer han i Den Engelske Kennel klub, som har haft flest parringer. Der er her registreret hele 447 kuld hvalpe efter ham.

I det hele taget blev året 1989 skelsættende for hele Ians fremtid, for det var netop dette år han tog nogle helt afgørende beslutninger. Foruden at starte som selvstændig, besluttede Ian i 1989, at få 3 nye hvalpe ind udefra. Det var tæven Poppet of Balscote (som var en parringshvalp efter Rytex Rod) samt de 2 kuldsøskende, hanhunden Kenine Robb of Rytex og tæve Kenine Tina. De 2 sidstnævnte, var børnebørn efter Ians første avlshan, Raffle of Rytex, og det var selvfølgelig han plan, at han fremover ville linieavle på stamhundene på Kennel Rytex.

Disse 3 hunde fik kolosal betydning for Ian både avlsmæssigt men også Ians ry som fremragende træner.

Poppet of Balscote vandt Engelsk AV Spaniel Championship i 1993. Kenine Tina vandt samme championship året efter i 1994. Kenine Robb of Rytex blev selvfølgelig champion som de 2 øvrige, men mest af alt, blev han, målt på championafkom, den mest succesrige avlshan indtil da, hvor han blev far til hele 32 FTCh. Samtidig med han var en fast og stor indtægtskilde for Ian gennem mange år, hvor der er registreret 265 kuld hvalpe efter ham.

Næste generation på Rytex blev således parringerne mellem tæven Poppet of Balscote og hanhunden Kenine Robb of Rytex. Denne kombination gav yderligere 4 FTCh, her iblandt de 2 tæver som Ian selv vandt Engelsk Championship med, nemlig Rytex Rime (1997) og Rytex Roel (2000).

Her midt i al jubelen ville det nok være normalt at de fleste ville sætte sig tilbage og nyde al succesen og opmærksomheden med armene strakt jublende over hovedet, men ikke Ian, for han var på daværende tidspunkt allerede i gang med at kigge fremad, fordi han godt kunne se, at han måtte finde en ny hanhund udefra for at videreføre næste generation af det kolosalt succesrige Rytex opdræt. Derfor købte Ian i 1994 hanhunden Kettlestang Comet.. Comet var et barnebarn efter Rytex Rod med en moderlinier som var udavl til Ians egne linier.

Igen så Ian rigtigt, fordi Comet blev en meget succesrig avlshan, men hele 16 championafkom efter sig, her i blandt det meget berømte kuld med championshipvinder 1996, Moonreed Amy, som gav de berømte Craighaar kuld med hele 5 champions, og som igen er

baggrund for mange succesrige hunde i dag.

Ian fremragende næse for at parre de rigtige hunde med hinanden, blev yderligere understreget i 1995. Indledningsvis havde Ian hjulpet en ny Spanielfører, Jim Clarke, med at træne hans meget hårdtgående tæve, Sunnybrae Siskin. Siskin var ren udavls til Ians egne linier. Ian havde hjulpet Jim ganske gratis, mod at han havde avlsretten på Siskin, når hun skulle have hvalpe. Igen - igen havde Ian set rigtig, for Sunnybrae Siskin vandt Spaniel Championship i 1995 (en ren brombærprøve) og samme forår, blev Siskin parret med Kenine Robb of Rytex. Successen udeblev ikke, idet parringerne gav 4 FTCh, hvor Ian førte de 3 af dem. Blandt disse 4 var Clarburgh Amy og Clarburgh Art, og netop Clarburgh Art, blev Ians næste avlsmatador. Art slettede simpelthen alle hidtidige rekorder ved at blive far til hele 40 FTCh fordelt på ialt 326 kuld hvalpe.

Ians hjælp med Sunnybrae Siskin var i øvrigt ikke den eneste gang, at Ian hjalp Jim Clarke. For i 2002, havde Jim ikke rigtig nogen hund at føre, og derfor overlod Ian, en af sine egne unge hanner til Jim. Hanhunden hed Moonreed Flush, og Jim og Flush vandt engelsk Championship samme år. Dette betød selvfølgelig igen, at også Moonreed Flush blev en meget efterspurgt avlshund for Ian, med hele 241 parringer.

Når man ser på Ians mange Springer Spaniel champions (over 60 FTCh) er det pudsigt at se, at langt størsteparten af disse er tæver, men kun meget få hanner. Men disse meget få hanner har alligevel haft kolosal betydning, ikke kun på kennel Rytex, men for den generelle avl af Springer Spaniels i hele verdenen. Mange taler om gode tævelinier, men Ian er faktisk gået en anden vej, fordi han altid har avlet gennem sine hanner i stedet. Dette har jo kun været muligt, fordi så mange tæveejere har valgt, at bruge Ians hanner i avlen, men det Ian altid har gjort er at lave tæt linieavl på sine få, men fantastiske gode hanner, og det er det som har givet ham succes.

Cockere

Det pudsige er, at mens Ians opdræt af Springer Spaniels altid er blevet stambogført under kennelnavnet "Rytex", så er Ian opdræt af både Labradors og Cockere altid blevet stambogført under kennelnavnet "Mallowdale", som jo oprindeligt var Ians fars kennelnavn. Ians far døde i 2014, og indtil da stod Jim Openshaw (Ians far) altid som opdrætter af Mallowdale hundene selv om det selvfølgelig var Ian som stod bag.

Før 1993 arbejdede Ian udelukkende med Springere suppleret med Labradors, men ca. midt 1990'erne mistede han interessen for Labradors. Da Ian og Wendy var i Danmark i år 2000, for at afholde flere træningsseminarer, afslørede de overfor mig, grunden til deres stop med Labradors. Ian mente simpelthen, at afviklingen og bedømmelsen på Retrievermarkprøver var hoppet af sporet, og

han mente, at man nu ledte efter den bedst trænede hund frem for den bedste jagthund, og det gjorde, at hele formålet med at afholde markprøver - nemlig det at finde de bedste avlsdyr - ikke mere var gældende. For ham var Retrievermarkprøver blevet en cirkusforestilling, og det ville han ikke at være med til mere.

Ian og Wendy var derfor i midten af 1990'erne begyndt at interessere sig for en ny race, nemlig Cockere. Det var faktisk Wendy der startede med Cockere, men Ian siger selv, at de, på daværende tidspunkt begyndte at få rigtige mange forespørgelser både på Cocker hvalpe og færdigtrænede Cockere. En anden ting der tændte Ian på Cockere, var igen hans konkurrencegen, for han blev drillet med, at han ikke havde bevist han var en super hundetræner, før han havde vist, at han også kunne træne en Cocker.

Ian begyndte derfor, at sætte sig lidt ind i Cockeravlen, for at finde ud af, hvor man kunne få de bedste. Ians undersøgelser viste, at han skulle have Cocker enten fra Wernfrwd eller Parkbreck kennelen.

Ian købte derfor i første omgang en hanhvalp hos Carl Colclough, som fik navnet Parkbreck Jefferson. Jefferson blev Ians første Cocker Champion og blev i øvrigt en rimelig benyttet avlshan, hvor han blev far til 4 Champions. Her fik især en af disse championsafkom efter Jefferson, stor betydning for Ians videre avl, men det vender vi tilbage til. Det næste Ian gjorde, var at købe en voksen hanhund, som hed Wernfrwd Siarl.

Siarl var meget speciel og virkelig en hårdtgående han, og Ian fortæller selv, at første gang han fik Siarl hjem og slap ham, så gik han fuldstændig af hånd og stak af over på en mark, hvor han jagtede et får ud i en sø. Iflg. Ian selv, var han heldig med at gøre Siarl til champion, for han var meget svær at styre, men når han gik var han så til gengæld også nærmest uslæelig.

En historie som fortæller hvordan Siarl var, og også fortæller om Ians temperament her midt i 1990'erne, stammer fra en markprøve, kort tid efter Siarl var blevet champion. Ian følte sig rimelig sikker på, at Siarl ville vinde prøven, og da det blev Siarls tur, slap Ian ham med en hvis arrogance. Siarl forsatte lige ud, væk fra Ian, Ian fløjtede vendefløjt, men Siarl ignorerede fløjten og fortsatte stadig ligeud. Herefter løb Ian ham op, lagde snor på ham, gik op til bilen, smed Siarl ind i bilen, og kørte direkte hjem i raseri. En ting Ian dog havde glemt, var hans kone Wendy, som også var med på prøven, og hun stod nu tilbage uden hverken bil eller penge. Det var selvfølgelig før mobiltelefonerne var så udbredte, så det endte med, at Jon Bailey måtte køre Wendy hjem.

Ian besluttede herefter at sælge Siarl p.g.a. han var så svær at styre. En beslutning som Ian selv fortæller, at han har fortrudt mange gange siden, for det viste sig nemlig senere, at Siarl var en fremragende avlshan, og han blev faktisk stamhunden til Ians enorme succes med Cockere.

FTCh Wernfrwd Siarl

FTCh Mallowdale Rackatear

FTCh Danderw Druid

FTCh Chyknell Gold Star

FTCh Dardnell Dealer

FTCh Mallowdale Gun

FTCh Mallowdale X-Factor

Inden lans salg af Siarl, havde han dog beholdt en hanhvalp efter ham, som hed Mallowdale Rackatear, og netop Rackatear betød enormt for lans anseelse i Cocker verdenen. Foruden Rackatear meget hurtigt selv blev champion og endvidere 2. vinder på Cocker Championship, så viste han sig, at blive en stor succes som avlshan, og han var lans første avlsmatador indenfor Cockerne. Rackatear blev under Den Engelske Kennel Klub alene far til 127 kuld hvalpe hvoraf 9 af disse senere blev FTCh.

Danderw Druid

En af de 9 Rackatear børn, som blev FTCh, var den hund som lan selv anser for den bedste hund han nogensinde har ejet, trænet og ført, også sammenholdt både med Springerne og Labradorer. Vi taler om hanhunden Danderw Druid.

Druid blev født den 21. februar 1999, og om nogen er Druid rekordernes hund og som lan selv siger var Druid enestående uanset på hvilket parameter man målte ham på. Foruden Druid selv var enestående som jagthund så havde han også en fremragende markprøvekarriere, hvor han blev FTCh allerede 16 måneder gammel og vandt Engelsk Cocker Championship i 2006 efter deltagelse og kvalifikation 6 år i træk. Men som om dette ikke er nok, så har han også vist sig at være en enestående avlshan, hvor han for længst har slået rekorderne, som værende den hanhund med flest antal kuld hvalpe (259) efter sig og også den hanhund som har avlet flest FTCh, nemlig hele 20 stk. Udover dette er Druid også far til 4 hunde som har vundet Championship. Chyknell Megan (2003) med Wendy som fører. Chyknell Gold Star (2004) med lan som fører. Mallowdale Midge (Irsk AV Champ. 2014) med lan som fører. Og endelig Mallowdale X-Factor (2015) igen med lan som fører.

I starten af Druids avlskarriere var det især parringerne med supertæve FTCh Chyknell Jessica, der var succesrige og kombinationen Druid/Jessica gav hele 7 FTCh, her iblandt de 2 ovennævnte championshipvindere, Megan og Gold Star. Megan blev i øvrigt solgt til USA kort efter sin championshipsejr for et gigantbeløb, hvor hun også nåede at vinde Det Amerikanske Cocker Championship. Gold Star blev endnu en avlsmatador for lan, hvor han blev far til over 200 kuld hvalpe.

Ian siger selv, at der aldrig igen kommer en hund som Druid. Druid døde i 2013, næsten 14 år gammel, men lan har som sædvanlig været forudseende, idet han, mens Druid endnu levede, har fået tappet en del sæd fra ham. Denne sæd ligger nu nedfrosset på Kennel Rytex, og det er lan plan, at bruge disse "strå" senere, for at fastholde en stærk linieavl på netop Druid.

Generationen efter Druid

Langt størsteparten af de 20 Druid afkom som er blevet FTCh, er ført af enten lan eller Wendy selv og igen, nøjagtigt som med Springerne, er langt størsteparten af disse

tæver.

Disse supertæver efter Druid, skulle selvfølgelig videreføre avlen, og her fik lan igen en genial ide, og her vender vi så tilbage til lans første Cocker champion, hanhunden Parbreck Perfection. En af Perfections 4 championafkom, var netop en hanhund, som Wendy havde trænet og ført til champion. Hanhunden var Dardnell Dealer, og det viste sig nu, at parrede man Dardnell Dealer med tæverne efter Danderw Druid, gav dette fantastiske resultater. Modsat viste det sig også, at parrede man tæver efter Dealer med Druid, var dette ligeså succesrigt.

Dardnell Dealer blev født i 2002, og han var faktisk lidt undervurderet i starten, især som avlshan. Godt nok var Dealer far til den kendte FTCh Mallowdale Zander, der igen var far til supertæven og dobbelt championshipvinder FTCh Heolybwilch Fatty, men det var ikke før, at Dealer i 2006 parrede en af lans egne tæver, FTCh Bellsmith Jet, at der for alvor kom fart på hans avlskarriere. Kuldet indeholdte kun 3 hvalpe, men hvilke superhunde det blev: FTCh Mallowdale Guppy, FTCh Mallowdale Grand og FTCh Mallowdale Gun. Da man så disse 3 hundes kvaliteter steg Dealers avlskarriere markant, og det var ikke uden grund.

Tæven Mallowdale Guppy havde, med Druid som far flere kuld hvalpe, og dette gav fantastiske hunde som FTCh Mallowdale Midge (Irsk Championshipvinder 2014), FTCh Mallowdale Maggy, FTCh Mallowdale Music of Tiptopjack og ikke mindst hanhunden FTCh Mallowdale X-Factor, som vandt Engelsk Cocker Championship i 2015.

Mallowdale Gun blev i øvrigt lans næste avlsmatador, og er allerede i en, for en avlshan, unge alder på 9 år, allerede blevet far til 9 FTCh. Her i blandt tæven FTCh Chyknell Iris, som 2 gange er blevet 2. vinder på Engelsk Cocker Championship.

Både Druid, Dealer og Gold Star er indenfor de sidste par år døde, og tilbage hos lan står nu Gun og X-Factor som avlsmatadorer. Fremtiden er sikret og efter mit besøg hos lan i januar 2015, så jeg hvalpe og unghunde efter henholdsvis Mallowdale Midge og Chyknell Iris og disse havde så høj en kvalitet, at lan, nærmest enerådige dominans blandt Cockerne, helt sikkert vil fortsætte i årene fremad. Især når man tænker på, at lan samtidig fortalte, at han fremover, næsten udelukkende vil koncentrere sig om Cockerne og kun i meget lille omfang om Springerne.

En ting der kan undre, når man ser rækken af supercockere, som lan har haft gennem sine hænder, og også disse supercockeres avlsevner er, at hunden som lan vandt sit første Cocker Championship med i år 2000, hanhunden Parkbreck Perfection, aldrig har spillet nogen rolle rent avlsmæssigt. Perfection fik selvfølgelig mange parringer efter sin succes i 2000, men han har aldrig givet nævneværdigt afkom. Årsagen må stå hen i det uvisse, men hvad gør det, når man tænker på alle de andre succeser.

Hvad kan Ian som andre ikke kan?

Som jeg indledningsvis skrev, så har der altid været rigtig mange myter omkring Ians person, og rigtig mange har spurgt efter hvad det er Ian kan, som ingen andre kan.

Der er slet ingen tvivl om, at Ian har et medfødt kæmpe talent og måske især fantastisk udstråling i forhold til hundene. Mange rygter har lydt på, at Ian er meget hård ved sine hunde underforstået han bruger vold. Det passer simpelthen ikke, for en ting Ians hunde altid gør, og altid har gjort, er at de nærmest flyver, så snart han slipper dem, og en hund som evt. skulle været banket til lydighed, vil simpelthen ikke arbejde som Ians hunde altid gør. Jeg tror, at rigtig mange undervurderer Ian måske medfødte kropssprog og det, at Ian i forhold til hundene har en dragende udstråling der gør, at hunde, selv når de ser ham for første gang, fuldstændig låser på ham, nærmest som hypnose, og derved kun ønsker at please ham.

Ian selv forklare altid sin succes med "hard work", men en anden hemmelighed er, at Ian, uanset egen succes, aldrig har mistet sin ydmyghed overfor at lære nyt. Han er altid vågen og opmærksom på ting han evt. kan lære af andre trænere og netop denne vilje til hele tiden at blive bedre og hele tiden tilpasse sine træningsmetoder til de enkelte hunde, har gjort, at han har været så dominerende gennem de sidste 30 år. Som Ian altid siger, en god træner tilpasser sine træningsmetoder til de enkelte hunde. De dårlige trænere, har kun en træningsmetode, og den forsøger de så at få en hund der passer til.

Placeboard træning

Et rigtig godt eksempel på Ians vilje til at lære nyt var, da han for 3-4 år siden var i USA for at dømme en Spaniel markprøve. Her var der en bestemt hundefører som vandt det hele. Det der undrede Ian var, at denne mand vejede i hvert fald 150 kilo, og med dette korpus, ville manden ikke være i stand til at løbe efter sine hunde for evt. at iredtesætte dem. Derfor henvendte Ian sig til hundeføreren efter prøven var slut, for at høre hvordan han kunne få så lydige og samtidig hårdtgående hunde. Manden inviterede Ian hjem til sig, for at vise hvordan han gjorde, og selv om Ian derved, fik en ekstra flyvetur, tog han imod invitationen. Her fik Ian vist placebo board træning, som alle mandens hunde gennemgik i deres grundtræning. Ian blev øjeblikkeligt dybt imponeret, og straks han kom tilbage til England, fik han fremstillet 4 placebo boards og gik herefter igang med sine egne hunde.

Igen var Ian foran sine konkurrenter, for det viste sig, at placebo board træning, nærmest gjorde underværker og igen var Ian ikke bange for at give sin viden videre til andre. Han fik i samarbejde med Paul French Video lavet en DVD omkring træningsformen og efter meget kort tid, var placebo boardene i brug overalt. Igen delte Ian dog vandene, fordi mange af de gamle trænere i England, og derved konkurrenter til Ian, mente at det-

te kun var en smart fidus fra Ian til at tjene penge. En ting der er helt sikkert er, at Ian er kommerciel og gerne vil lave penge, men netop omkring placebo board træningen, så roser alle, der har prøvet, metoden, træningen til skyerne. Det pudsige er, at dem som stadig er kritiske er dem som aldrig har prøvet metoden selv.

Wendy

Vi skylder, i denne artikel, omkring portrættet af Ian Openshaw, at nævne Wendy, Ian kone, for uden hende havde hans fantastiske succes aldrig kunnet gennemføres. Wendy har konstant støttet Ian, hvilket han også altid huske at sige, og da deres børn var store nok, begyndte Wendy selv at træne og føre sine egne hunde - her næsten udelukkende Cockere. Wendy har også haft kolosal succes, idet hun med markprøvesæsonen 2014, har trænet og ført hele 13 Cockere til FTCh, og hun har en gang vundet Engelsk Cocker Championship, nemlig i 2003, med supertæven FTCh Chyknell Megan. Wendy er ligesom Ian, også panel A dommer for

Spaniels og er lige så involveret i hundene i hverdagen som Ian er. Parret har altså tilsammen trænet og ført 116 hunde frem til Field Trial Champion - vanvittigt tal, og Wendy er selvfølgelig også samtidig den mest vindende kvindelige spanieltræner og fører gennem tiderne, så både Wendy og Ian kan begge regnes som legender i Spaniel sammenhæng.

For sjov skyld har jeg prøvet at tælle lidt sammen, og det viser sig, at Ian gennem de sidste 25 år, gennemsnitligt har haft +100 parringer årligt på sine avlshanner (fordelt på 3 racer) og med alle disse kolosale succeser og ikke mindst antal parringer på sine avlshanner er det vel overflødigt at nævne, at Ian og Wendy forlængst har fået råd til at istandsætte og flytte ind i deres hus i Peplow, et sted de i øvrigt stadig bor - nu selvfølgelig under super forhold. En ting har dog ikke ændret sig, for Wendy og Ian er lige så gæstfrie nu, som dengang Ian ikke havde råd til at købe sig et jakkesæt til middagen hos dronningen.